

Lex Paleaux- Winterwater
Door Peter de Rijk
Uitgeverij in de Knipscheer
ISBN 9789062657926

God heeft het gezien

De 'corrigerende tik' en de gedachtegang dat 'schelden geen zeer doet' wijst gelukkig op een wijze van opvoeden en omgang met elkaar die we tegenwoordig als 'not done' zien. In de wereld die Lex Paleaux beschrijft in zijn debuutroman *Winterwater* komen we dit helaas voor het hoofdpersoon Lex nog altijd tegen. Zijn vroege jeugd omschrijft hij als 'gelukkig'. 'Ik werd niet geslagen, tenminste niet heel vaak.' Eigenzinnig als hij is, blijft hij regelmatig met vragen zitten, met name over het geloof. Vooral dat je erop moet vertrouwen dat God bestaat en dat Hij er altijd voor zal zorgen dat je niets overkomt, dwingt hem tot een experiment. Lex wil het 'aanwezige bestaan van God' bewijzen. Staand op een stoel laat hij zich in de schoolklas achterovervallen waar de leraar, die geen antwoord op zijn vragen heeft, bijstaat. 'Mijn val leek uren te duren en ik voelde de landing niet eens.' Dat hij bewusteloos raakt, zorgt er niet voor dat de volwassen wereld hem mild behandelt. De directeur vindt het onacceptabel, zijn moeder maakt hem voor debiel en heiden uit. En vervolgens slaat ze hem. En dat terwijl hij niet zozeer wilde bewijzen dat God niet bestond, maar juist dat Hij wél bestond. Eigenlijk had hij niet meer dan een simpele vraag gesteld... Dit voorval is typerend voor het verhaal dat Lex vertelt. Hij lijkt niet in zijn omgeving te passen, wordt gehaat en geslagen door zijn broers en begrijpt niet dat iedereen in direct contact met God lijkt te staan. En hij niet. Stampvoetend roept hij hem aan, zonder resultaat. Pas wanneer hij door het winterwater zakt en bijna verdrinkt, meent hij de stem van God te horen... Het blijkt pake, zijn opa, die hem redt. Zoals hij wanhopig op zoek naar God is, probeert hij ook vriend van zijn broers te worden. Daar heeft hij alles voor over. Hij steelt er sigaretten voor en weigert zijn broer te verraden omdat hij dat immers gezworen heeft. Dat zijn broer hem laat vallen waar hij bijstaat, is het zoveelste teleurstellende moment. Heel bijzonder aan deze roman is de stijl die

Lex Paleaux hanteert. Het leest als een trein en toch staat het vol schitterende beschrijvingen. Het boek lijkt de perfecte hybride tussen een jongensboek en een literaire roman. In ieder hoofdstuk komen we meer over zijn familie en leven te weten en begin je de verhoudingen en frustraties die spelen steeds beter te begrijpen. Paleaux maakt als geen ander duidelijk dat een kind dat zulke geestelijke en lichamelijke littekens oploopt, makkelijk slachtoffer wordt van zo mogelijk nog groter kwaad. Arm kind, Arme Lex.